

nočeh pogovarja preteklost z menoj, pripoveduje o njej največ in najlepše zgodbe.

Nisem še dolgo sameval v tišini teh sivih, neblagoslovljenih ulic, ko so mi sporočili, da je Olga umrla. Ne vem, kdo mi je pisal, in ne vem, kdo mu je naročil. Pisal pa mi je, da je umrla teden dni po poroki in da je bil na mrtvaškem odru trd in grenak njen obraz. Mož je bil ves siv in star; od žalosti, so rekli. Kupil je drag venec s svilenimi trakovi ter dal napraviti veličasten pogreb; na fari je pozvanjalo z vsemi tremi. K pogrebu pa ga ni bilo; ko so bili pogrebci na pokopališču, je izginil Bog vedi kam; nihče ga ni več videl . . .

Njo pa vidim, kadar planem po noči pokoncu, pogledam proti zvezdam; tam je ona, pozdravlja me in vprašuje: „Ali veš zdaj, dragi moj, kaj je bolest? . . .“

Tako se je dopolnilo: pravica za pravico, solza za solzo . . .

* * *

Malinovec je dovršil zgodbo, natočil je ostanek čaja in je molčal.

Poslovila sva se v temi in si nisva segla v roko. Bilo mi je težko pri srcu, kakor da sem slišal bolesten klic iz svoje mladosti . . .

Pomlad.

Iz žalosti se je porodil smeh:
oči so lepoto novo zrle . . .
Spet so vzcvetele rože po vrteh
in v dušah so temne misli umrle . . .

Kdo zdaj še misli na turobni čas,
ko pisana plan je pesem zapela,
ko prej beseda plaha se naglas
je deklicam našim zdaj razodela!?

Še jaz postal bom žalosti nezvest
in tvoj bom na veke, svetla deklina,
čeprav je greh, kot pravi moja vest,
ljubiti s' teboj se — majolčica vina!

Jos. Premk.

